

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Okresního soudu v Hodoníně** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Českým telekomunikačním úřadem**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 6 C 212/2014, o zaplacení 842 577 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **ha-vel internet s. r. o.**, IČO 25354973, se sídlem Olešní 587/11A, Ostrava - Muglinov, zastoupené JUDr. Pavlem Zajícem, advokátem se sídlem Nad Porubkou 2355, Ostrava - Poruba, a žalovaného **J. R.**, zastoupeného JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem Štefánikova 14, Hodonín,

t a k t o :

P ř í s l u š n ý vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 6 C 212/2014, o zaplacení 842 577 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 18. 2. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Okresní soud v Hodoníně domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech, který vznikl mezi ním a Českým telekomunikačním úřadem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 6 C 212/2014 o zaplacení 842 577 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 29. 9. 2011 Českému telekomunikačnímu úřadu návrh na zahájení správního řízení, kterým se domáhala, aby žalovaný zaplatil žalovanou částku.

Český telekomunikační úřad usnesením ze dne 28. 3. 2013, čj. ČTÚ-3 445/2012-637/IV. vyř. - ČAJ věc odložil podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z podkladů předložených žalobkyní dovodil, že se domáhá vydání rozhodnutí o náhradě

nákladů souvisejících se zřízením služby datového okruhu, které zahrnovaly cenu za vyřízení individuálního oprávnění k využívání radiových kmitočtů pevné služby, náklady na zajištění okruhu od společnosti GTS NOVERA a. s., 50 % hodnoty instalovaného zařízení a ostatní technické a obchodní náklady. Český telekomunikační úřad poukázal na § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), který vymezuje službu elektronických komunikací. Zhodnotil, že služby, jejichž cenu by měl žalovaný zaplatit, nejsou službami elektronických komunikací. Český telekomunikační úřad se tedy domníval, že nemá pravomoc rozhodnout podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ani podle dalších ustanovení téhož zákona o cenách za služby spojené se zřízením telekomunikačního zařízení k pozdějšímu poskytování služeb elektronických komunikací. Věc nepovažoval ani za spor mezi podnikateli poskytujícími komunikační činnost. Uvedl, že žalobkyně je oprávněna svůj nárok uplatnit u příslušného obecného soudu.

Žalobkyně se poté podle svých všeobecných obchodních podmínek obrátila na rozhodce. Rozhodce JUDr. B. H. usnesením ze dne 4. 4. 2014, čj. AHR 54/2013, rozhodčí řízení zastavil, neboť měl za to, že rozhodčí doložka podle ustálené judikatury nezakládá pravomoc rozhodce k rozhodování věci.

Žalobkyně se proto žalobou ze dne 23. 6. 2014 domáhala, aby ve věci rozhodl Okresní soud v Hodoníně. Okresní soud vydal dne 22. 8. 2014 platební rozkaz čj. 6 C 212/2014 - 21, kterým žalovanému uložil zaplatit žalobkyni žalovanou částku s příslušenstvím. Žalovaný podal proti platebnímu rozkazu odpor, v němž mimo jiné namítl nedostatek pravomoci obecných soudů. Věc má podle něj řešit Český telekomunikační úřad.

Okresní soud v Hodoníně následně podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Uvedl, že žalovaná částka vznikla na základě smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Žalobkyně se ve smlouvě zavázala poskytovat žalovanému službu elektronických komunikací spočívající v připojení do metropolitní sítě ha-vel a mezinárodní sítě Internet. Žalovaný se zavázal využívat službu a měl povinnost poskytnout žalobkyni součinnost, aby služba mohla být zřízena, poskytována a využívána. Součinnost však žalobkyni neposkytl. Proto mu žalobkyně vyúčtovala náklady související s neuskutečněním smlouvy.

Okresní soud odmítl svou pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobkyní a žalovaným, neboť měl za to, že se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost (žalobkyně) a účastníkem (žalovaný), a spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, konkrétně povinnosti uhradit za poskytnutou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací cenu dle § 64 uvedeného zákona. Přitom okresní soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3519/2007, z něhož podle jeho názoru vyplývá, že pokud osoba vykonávající komunikační činnost poskytuje veřejně dostupnou službu elektronických komunikací, je k projednání a rozhodnutí věci dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Český telekomunikační úřad popřel svou pravomoc rozhodnout věc. Okresní soud v Hodoníně popírá svou pravomoc rozhodnout v totožné věci týchž účastníků. Ve věci se tedy jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl ČTÚ rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci odpůrce je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle výše citovaného § 7 zákona o elektronických komunikacích na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“).

Věcný předpoklad pravomoci odpůrce rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o

elektronických komunikacích základní povinností účastníka, popřípadě uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

V předložené věci není sporné, že byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, jak zvláštní senát ověřil nahlédnutím do databáze odpůrce a obchodního rejstříku. S žalovaným uzavřela dne 22. 10. 2009 Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, podle níž měla být žalovanému poskytována služba GL STANDARD 200 Mbps spočívající v připojení do metropolitní sítě ha-vel a mezinárodní sítě internet. Žalovaný tedy naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. I žalovaný je přitom dle záznamů v databázi odpůrce osobou vykonávající komunikační činnost, to jej však z citované definice účastníka dle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích nevylučuje.

Zvláštní senát se dále zabýval splněním věcného předpokladu pravomoci odpůrce. Poté, co spolu žalobkyně a žalovaný uzavřeli výše uvedenou smlouvu, totiž nedošlo k jejímu plnění. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný po uzavření smlouvy neposkytl žalobkyni součinnost k tomu, aby služba mohla být zřízena, poskytována a využívána. Žalovaný v odporu proti platebnímu rozkazu uvedl, že žalobkyně nebyla schopna dostat svým smluvním povinností, proto od smlouvy dne 23. 2. 2010 odstoupil. Obě strany smlouvy se tedy shodují v tom, že k plnění smlouvy, tedy poskytování služby elektronických komunikací, nikdy nedošlo.

Žalobkyně přitom ani netvrdila, že by žádala zaplacení ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací. Dle žaloby po žalovaném žádá zaplacení částky 842 577 Kč, zahrnující správní poplatky za vyřízení individuálních oprávnění u Českého telekomunikačního úřadu, náklady za zpracování dokumentace pro přidělení individuálních oprávnění, „*zajištění datového okruhu od GTS, 50 % hodnoty zařízení*“, technické a obchodní náklady a daň z přidané hodnoty. Ve výzvách k zaplacení žalované částky, které žalobkyně zaslala žalovanému, opírá náhradu nákladů o čl. 9.6 svých všeobecných obchodních podmínek, podle nichž je v případě neposkytnutí součinnosti účastník povinen uhradit cenu veškerých již vynaložených prací a výkonů, včetně materiálu a zboží, včetně objednaných výkonů od subdodavatelů souvisejících se zřízením a poskytováním služby (*pozn. zvláštního senátu: podle přiložených obchodních podmínek se jedná o čl. 10.8*).

Jednotlivé účtované položky nejsou službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Pod tuto definici nespadá „*50 % hodnoty zařízení*“ (které žalobkyně nespecifikovala). Zvláštní senát již vyslovil např. v usneseních ze dne 25. 3. 2015, čj. Konf 25/2014 - 14; ze dne 15. 4. 2011, čj. Konf 2/2011 - 12; či ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 47/2008 - 6, že při prodeji movité věci a její montáži nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy. Obdobně se i při vyřízení individuálních oprávnění a zpracování dokumentace jedná o běžný soukromoprávní vztah z odpovídající smlouvy příkazního typu. Také ostatní „*technické a obchodní náklady*“ nelze považovat za službu elektronických komunikací, nadto bez dalšího upřesnění.

Žalobkyně také nepopsala, v čem by měly spočívat „náklady na zajištění okruhu od GTS“. Podle čl. 2.10 všeobecných obchodních podmínek žalobkyně je přístupovým okruhem metalický, optický nebo bezdrátový okruh mezi přípojným místem poskytovatele a koncovým bodem účastníka; podle čl. 2.8 je přístupový okruh zpravidla součástí přípojky, kterou tvoří soubor technických prostředků připojujících telekomunikační zařízení k síti poskytovatele. Z přiložených dokumentů ke smlouvě je dále zřejmé, že žalovaný udělil souhlas žalobkyni k vybudování „prodloužení přístupového okruhu (vnitřní vedení) procházející [jeho] nemovitostí“. Pokud tedy byl takový okruh žalobkyní zajišťován, jednalo se rovněž o soukromoprávní vztah, ať už by byl hodnocen jako provedení díla nebo koupě věci s montáží.

Zvláštní senát přitom neshledal ani to, že by spor mezi žalobkyní a žalovaným v této věci, vzniklý na základě Smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a jejího následného neplnění, měl být posuzován jako spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, který by se týkal povinností uložených tímto zákonem, nebo na jeho základě. Z předloženého spisu zejména nevyplývá, že by se vztah netýkal poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, ale týkal se zajišťování veřejných komunikačních sítí, propojení nebo přístupu k sítím elektronických komunikací mezi podnikateli ve smyslu § 78 a násl. zákona o elektronických komunikacích.

Nebyl tedy naplněn věcný předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu (odpůrce) podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích. Rozhodování o těchto věcech zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu ve věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se zaplacení nákladů požadovaných žalobkyní, projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Hodoníně pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu